

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci **žalobce: X X**, nar. x. x. xxxx, zastoupený zmocněnkyní X X, oba bytem X, X, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 12. 2016, čj. MPSV-2016/263691-912, sp. zn. SZ/MPSV-2016/141458-912, a ze dne 4. 1. 2017, čj. MPSV-2017/3005-912, sp. zn. SZ/MPSV-2016/135615-912,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016, čj. MPSV-2016/263691-912, sp. zn. SZ/MPSV-2016/141458-912, **s e z r u š u j e a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2017, čj. MPSV-2017/3005-912, sp. zn. SZ/MPSV-2016/135615-912, **s e z r u š u j e a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím ze dne 15. 12. 2016 žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Příbrami (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 6. 2016, čj. 26446/2016/PRI, jímž byl žalobci snížen příspěvek na péči ze 4.000 Kč na 800 Kč měsíčně. Rozhodnutím ze dne 4. 1. 2017 pak k odvolání žalobce žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 6. 2016,

čj. 123077/16/PB, tak, že žádost žalobce o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním pojištěním zamítl a žalobci přiznal nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ od 1. 4. 2016 do 31. 5. 2021. Správní orgán I. stupně uvedeným rozhodnutím původně přiznal žalobci nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“, a to od 1. 4. 2016 do 31. 3. 2019.

Žalobce předně konstatoval, že obě napadená rozhodnutí vycházejí při posuzování jeho zdravotního stavu z téhož posudku a týkají se stupně závislosti žalobce na pomoci jiné osoby, proto je napadl jednou žalobou. Namítl, že žalovaný zcela špatně vyhodnotil jeho zdravotní stav. Zejména nebyly vypořádány závěry ošetřující lékařky žalobce z oboru psychiatrie MUDr. X X plynoucí z lékařské zprávy ze 7. 10. 2016, podle níž se v případě žalobce jedná o těžkou poruchu autistického spektra a doporučuje žádost o průkaz „ZTP/P“. Posudková komise žalovaného (dále jen „posudková komise“) se nevypořádala s uvedenou lékařskou zprávou, ale spokojila se s dotazováním žalobce při jednání, aniž by ověřila, že plně chápe význam pokládaných otázek. Jak žaloba uvádí, pokud žalobce tvrdí, že se samostatně obleče, má tím na mysli, že je schopen si samostatně obléci matkou předem připravené prádlo, není však schopen si jej sám vyndat ze šatníku. Obdobně při mytí dokáže samostatně provést očistu v matkou napuštěné vaně předem připravenými hygienickými pomůckami. V případě léků je žalobce schopen samostatně pozřít prášky připravené matkou v kalíšku, nikoliv si je u lékaře nechat předepsat, vyzvednout v lékárně a připravit do dávkovače. Zástupkyně žalobce se snažila při jednání komise upozornit na problematiku nedostatečného chápání významu otázek žalobcem, avšak byla z místnosti vykázána. Žalobce též poukázal na to, že MUDr. X zaslala žalovanému kompletní zdravotní dokumentaci ve dvou balících, ze které vyplývá dlouhodobé sledování žalobce, avšak žalovaný tuto skutečnost v napadených rozhodnutích vůbec nezmínil. Žalobce tedy uzavřel, že napadená rozhodnutí vycházejí ze zcela nesprávně zjištěného skutkového stavu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby proti oběma rozhodnutím. Ve vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh obou řízení a dodal, že zdravotní stav žalobce řádně a objektivně přezkoumal, přičemž poukázal na skutečnost, že žalobce byl při jednání posudkové komise vyšetřen odborným lékařem. Podle žalovaného je žalobce zcela bez pohybových omezení, chodí bez opěrných pomůcek a na horních ani dolních končetinách nejsou známky poruchy hybnosti. Při jednání komise byl žalobce zcela klidný, bez projevů agrese, komunikoval bez větších problémů, správně odpovídal na položené otázky, navázal oční kontakt a bez potíží se podepsal. Žalobce je schopen číst, psát i používat mobilní telefon, vybrat si ke konzumaci hotové nápoje a potraviny, nalít si nápoj, naporcovat stravu a konzumovat je. Stejně tak je schopen rozpoznat a vybrat si přiměřené oblečení a obutí, samostatně se obléct a obout. Žalobce je schopen uvědomit si potřebu použít toaletu, jakož i vykonání samotné potřeby a následnou očistu, je schopen si sám umýt jednotlivé části těla a osušit se. Dle žalovaného nebyla u žalobce zjištěna porucha zraku či intelektu, trvalá těžká inkontinence ani funkční postižení končetin, které by měly vliv na zvládání základních životních potřeb. K namítanému nevypořádání se se závěry ošetřující lékařky žalovaný poznamenal, že výlučně posudkovým lékařům přísluší posoudit, zda žadatel splňuje podmínky pro přiznání dávky. Obdobně žalovaný neshledal důvod k vyhovění návrhu ošetřující lékařky přiznat žalobci průkaz ZTP/P, neboť posudková komise v dostupné dokumentaci ani při jednání nezjistila u žalobce závažné problémy komunikace a orientace. Žalobce například po skončení jednání posudkové komise ukazoval matce cestu z budovy. Žalovaný tedy uzavřel, že nepochybně zdravotní problémy

žalobce, avšak posouzením jeho zdravotního stavu posudkovými lékaři nebylo zjištěno zdravotní postižení, které by žalobce omezovalo v samostatném zvládnutí dalších základních životních potřeb, resp. odůvodňovalo přiznání průkazu osoby zdravotně postižené vyššího stupně.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce poukázal na to, že žalovaný pouze rekapituluje průběh správního řízení, aniž by se vypořádal s jeho argumenty. Žalovaný nevysvětlil důvod nesprávnosti závěrů ošetřující lékařky ani důvod snížení příspěvku na péči, přičemž žalobce zdůraznil, že autistická porucha je neléčitelná. Přiznaný průkaz „TP“ pro něj nemá prakticky žádný význam, neboť jej pouze opravňuje k místu k sezení ve veřejných dopravních prostředcích a přednosti při jednání na úřadech, avšak žalobce cestuje hromadnými prostředky výjimečně a při jednání s úřady jej zastupuje jeho matka. Žalobce po odebrání průkazu „ZTP“ prakticky přestal cestovat hromadnými prostředky, protože to nezvládá. Má problémy i při přecházení ulice, neboť má špatný odhad vzdálenosti a rychlosti, takže není schopen si uvědomit, jestli může vstoupit do vozovky. Závěrem žalobce navrhl, aby soud případně vyslechl jako svědky MUDr. X X a X X, které o žalobce dlouhodobě pečují, případně znaleckým posudkem nechal přezkoumat zdravotní stav žalobce, a to i s přihlédnutím k posouzení jeho zdravotního stavu v souvislosti s přiznáním invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně.

Ze správního spisu soud ověřil, že žalobce dne 18. 4. 2016 požádal správní orgán I. stupně o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením z důvodu konce platnosti. Správní orgán I. stupně následně nechal zdravotní stav žalobce přezkoumat posudkovým lékařem OSSZ Příbram, podle jehož posudku ze dne 2. 6. 2016, čj. LPS/2016/1321-PB_CSSZ, mimo jiné *„omezení schopnosti „pohyblivosti a orientace“ hodnotím na úrovni těžkého funkčního postižení, podle současné legislativy již nikoliv na zvlášť těžké funkční postižení orientace pro často se opakující závažné poruchy komunikace a orientace v exteriéru“*. Na základě tohoto posudku přiznal správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 2. 6. 2016, čj. 123077/16/PB žalobci nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ od 1. 4. 2016 do 31. 3. 2019. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 8. 6. 2016 odvolání. Žalovaný nechal posouzení zdravotního stavu žalobce přezkoumat posudkovou komisí, která v posudku ze dne 4. 10. 2016 konstatovala, že v dostupné zdravotní dokumentaci ani vlastním vyšetřením žalobce nezjistila závažné poruchy komunikace a orientace, přičemž projevy autismu byly zcela lehkého charakteru. Tento názor posudková komise potvrdila i ve srovnávacím posudku ze dne 1. 12. 2016, který si žalovaný vyžádal po vyjádřeném nesouhlasu žalobce se závěry předchozího posudku a předložením lékařské zprávy ze dne 7. 10. 2016. Na základě obou posudků pak žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 1. 2017 napadeným nyní projednávanou žalobou změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že žádost o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením zamítl a žalobci přiznal nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ od 1. 4. 2016 do 31. 5. 2021.

Jak dále ze správního spisu plyne, správní orgán I. stupně oznámením ze dne 25. 4. 2016, čj. 18566/2016/PŘI, zahájil z moci úřední řízení ve věci opětovného posouzení nároku žalobce na příspěvek na péči a jeho výši, neboť platnost posouzení zdravotního stavu žalobce končila dne 31. 5. 2016. Předchozí posouzení zdravotního stavu vycházelo z posudku OSSZ ze dne 31. 5. 2013, čj. LPS/2016/1461-PB_CSSZ, podle něhož v případě žalobce představují nezvládané základní životní potřeby: orientace, tělesná hygiena, péče o zdraví,

osobní aktivity, péče o domácnost). Správní orgán I. stupně provedl dne 24. 4. 2016 v bydlišti žalobce sociální šetření a nechal posoudit jeho zdravotní stav posudkovým lékařem (MUDr. X z OSSZ Příbram). Dle posudku ze dne 2. 6. 2016, čj. LPS/2016/1685-PB_CSSZ, není zdravotní důvod pro uznání nutnosti pomoci při zvládání většiny základních životních potřeb, přičemž žalobce samostatně nezvládá péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Na základě toho správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 13. 6. 2016, čj. 26446/2016/PŘI, od 1. 7. 2016 snížil žalobci příspěvek na péči ze 4.000 Kč na 800 Kč měsíčně. Toto rozhodnutí žalobkyně napadla odvoláním. Žalovaný nechal posudkovou komisi přezkoumat posouzení zdravotního stavu žalobce. Posudková komise posudky ze dne 4. 10. 2016 a 1. 12. 2016 potvrdila správnost posouzení zdravotního stavu žalobce. Na základě těchto posudků pak žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 12. 2016 napadeným nyní projednávanou žalobou odvolání žalobce zamítl.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se nejprve zabýval přezkumem napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016 (ve věci příspěvku na péči). Zde žalovaný na základě posouzení zdravotního stavu žalobce posudkovou komisí ve shodě se správní orgánem I. stupně určil, že žalobce samostatně nezvládá tři základní životní potřeby (péče o zdraví, péče o domácnost a osobní aktivity). Podstata žalobní argumentace ve vztahu k tomuto rozhodnutí (ostatně stejně tak jako i ve vztahu k druhému napadenému rozhodnutí žalovaného) spočívá v tom, že žalovaný vycházel z nesprávně zjištěného zdravotního stavu žalobce. K tomu je nutno v obecné rovině připomenout, že není a nemůže být úkolem soudu přezkoumávat věcnou správnost závěrů posudkové komise, ostatně k tomu soud nemá ani potřebnou (lékařskou) kvalifikaci. Naplnění podmínek pro přiznání nároku na příspěvek péči dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon č. 108/2006 Sb.“), je otázkou odbornou (medicínskou) a rozhodnutí správního orgánu i soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Posudkové řízení je přitom specifickou formou správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. Výše uvedené samozřejmě neznamená, že soud závěry posudkové komise bez dalšího převezme. Aby mohlo žalobou napadené rozhodnutí odvolacího orgánu (které je postaveno právě na závěrech posudkové komise), je nezbytné, aby mimo jiné byl posudek objektivní, vycházel z dostatečných podkladů a reagoval přesvědčivě na námitky uvedené v odvolání. Nároky kladené na posudek posudkové komise vypracovaný v odvolacím řízení ve věci nároku na příspěvek na péči jsou shodné s nároky kladenými na posudek téhož posudkového orgánu v řízení o důchodovou dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem v řízení soudním. Takový posudek tedy musí rovněž být přesvědčivý, úplný a celistvý (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě čj. 20 Ad 34/2015-26).

V nyní projednávané věci považuje soud za nutné poukázat především na § 14 odst. 4 zákona č. 108/2006 Sb., podle něhož žalovaný v dané věci postupoval a ze kterého se

výslovně podává, že „změní-li se skutečnosti rozhodné pro výši příspěvku tak, že příspěvek má být snížen, provede se snížení příspěvku od prvního dne kalendářního měsíce, následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí o snížení příspěvku“. Předpokladem pro aplikaci tohoto ustanovení je tedy to, že ke snížení příspěvku na péči lze přistoupit pouze v případě změny (dosavadních) rozhodných skutečností. Aby přitom správní orgán dostal obecné povinnosti řádně odůvodnit své rozhodnutí a vycházet přitom z odpovídajících podkladů [srov. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řádu (dále jen „správní řád“)], nemůže být dostačující zabývat se pouze novou výši příspěvku, nýbrž součástí takového rozhodnutí správního orgánu musí být z povahy věci rovněž úvahy vysvětlující právě aplikaci § 14 odst. 4 citovaného zákona. Tedy odpovídající vysvětlení změny skutečností rozhodných pro určení výše příspěvku. Takové skutečnosti nepochybně mohou vyplynout z nového posouzení zdravotního stavu posuzované osoby, avšak musí zohledňovat i dosavadní vliv zdravotního stavu na schopnost posuzované osoby samostatně zvládat základní životní potřeby, odpovídajícím způsobem popsat a vysvětlit změnu okolností a teprve v návaznosti na to vyhodnotit aktuální vliv postižení posuzované osoby na její schopnost zvládat základní životní potřeby. Jinými slovy je třeba popsat, z jakých důvodů posuzovaná osoba dříve nezvládala konkrétní základní životní potřeby, co se ve vztahu ke zvládání těchto životních potřeb změnilo, a z jakých důvodů nyní posuzovaná osoba samostatně nezvládá jiné, resp. dříve nezvládané základní životní potřeby zvládá.

Jak ze správního spisu v dané věci soud zjistil, dle posudku posudkového lékaře MUDr. X (OSSZ Příbram) ze dne 15. 5. 2013, čj. LPS/2013/1461-PB_CSSZ, žalobce samostatně nezvládal základní životní potřeby: orientace, tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost. Z žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného však není zřejmé, jak se i v návaznosti na odvolací námitky žalobce týkající se posouzení jeho zdravotního stavu žalovaný vypořádal právě s tím, jaké základní životní potřeby žalobce samostatně nezvládal před opětovným posouzením jeho zdravotního stavu, ani nevysvětlil, z jakých důvodů dříve nezvládané základní životní potřeby nyní žalobce samostatně zvládá. Žalovaný tedy nepopsal dosavadní stav ani změnu stavu, k níž mělo dojít, čímž podle názoru zdejšího soudu nenaplnil požadavky předpokládané shora citovaným § 14 odst. 4 zákona č. 108/2006 Sb. Uvedené požadavky pak v tomto ohledu nesplňují ani posudky, které byly v daném řízení vyhotoveny (včetně posudků posudkové komise). Uvedené pochybení žalovaného pak brání soudu ve věcném přezkumu napadeného rozhodnutí, a to především v souvislosti s námitkou žalobce zmiňovanou již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a týkající se trvání jeho stavu (nevyléčitelné nemoci) osoby s těžkou poruchou autistického spektra. Za těchto okolností proto soudu nezbyvá, aniž by se mohl věcně zabývat dalšími námitkami a návrhy žalobkyně, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Ve vztahu k druhému z napadených rozhodnutí žalovaného (tedy ve věci průkazu osoby se zdravotním postižením) a v návaznosti na shora již uvedené odůvodnění i na žalobní argumentaci soud předně připomíná, že v dané věci k žádosti žalobce o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením rozhodl správní orgán I. stupně tak, že mu přiznal nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“. V návaznosti na odvolání, v němž žalobce poukazoval na to, že by mu měl s ohledem na jeho zdravotní stav náležet průkaz označený symbolem „ZTP/P“, rozhodl žalovaný tak, že rozhodnutí správního

orgánu I. stupně změnil, žádost žalobce o změnu nároku zamítl a přiznal mu nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“. Žalobce v tomto ohledu argumentuje mimo jiné i tím, že průkaz s tímto označením pro něj s ohledem na jeho zdravotní stav nemá prakticky význam.

Jednotlivé kategorie průkazů osob se zdravotním postižením rozlišuje zákon č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 329/2011 Sb.“), ve svém ustanovení § 34. Jak přitom dále plyne z § 36 tohoto zákona „osoba, která je držitelem průkazu TP, má nárok na a) vyhrazené místo k sedění ve veřejných dopravních prostředcích pro pravidelnou hromadnou dopravu osob, s výjimkou dopravních prostředků, v nichž je místo k sedění vázáno na zakoupení místenky, b) přednost při osobním projednávání své záležitosti, vyžaduje-li toto jednání delší čekání, zejména stání; za osobní projednávání záležitostí se nepovažuje nákup v obchodech ani obstarávání placených služeb ani ošetření a vyšetření ve zdravotnických zařízeních“ (odst. 1). „Osoba, která je držitelem průkazu ZTP, má nárok na a) výhody uvedené v odstavci 1, b) bezplatnou dopravu pravidelnými spoji místní veřejné hromadné dopravy osob (tramvajemi, trolejbusy, autobusy, metrem), c) slevu 75 % jízdného ve druhé vozové třídě osobního vlaku a rychlíku ve vnitrostátní přepravě a slevu 75 % v pravidelných vnitrostátních spojích autobusové dopravy“ (odst. 2). „Osoba, která je držitelem průkazu ZTP/P, má nárok na a) výhody uvedené v odstavcích 1 a 2, b) bezplatnou dopravu průvodce veřejnými hromadnými dopravními prostředky v pravidelné vnitrostátní osobní hromadné dopravě, c) bezplatnou dopravu vodícího psa, je-li úplně nebo prakticky nevidomá, pokud ji nedoprovází průvodce“ (odst. 3).

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že zatímco správní orgán I. stupně v důsledku svého rozhodnutí přiznal žalobci příznivější postavení (zdravotní průkaz označený symbolem „ZTP“ je pro žalobce nepochybně výhodnější), žalovaný v návaznosti na odvolání žalobce oproti správnímu orgánu I. stupně zhoršil postavení žalobce v tom smyslu, že mu nyní svědčí pouze práva plynoucí z průkazu označeného symbolem „TP“. V tomto ohledu je nutno upozornit na § 90 odst. 3 správního řádu, na který ostatně v napadeném rozhodnutí odkazuje sám žalovaný, podle něhož „odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem“. Citované ustanovení se přitom v projednávané věci uplatní, neboť právní úprava pro řízení podle zákona č. 329/2011 Sb. v souvislosti s možností rozhodnutí odvolacího orgánu v neprospěch odvolatele žádnou odchylku od obecné úpravy správního řízení nepředpokládá (srov. např. § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení).

Krajský soud v Praze považuje v návaznosti na výše uvedené za nutné upozornit na to, že změna rozhodnutí v neprospěch účastníka řízení je z hlediska konstrukce právní úpravy institutem, který slouží k nápravě zřejmých nezákonností prvostupňových rozhodnutí případně odstranění závažného rozporu s veřejným zájmem. Jak již zdejší soud dříve uvedl (viz rozsudek ze dne 24. 9. 2015, čj. 43 Ad 55/2013-36), „výjimky z obecně nepřípustného zákazu změny k horšímu je třeba vykládat restriktivně a pokud se správní orgán rozhodne tuto výjimku uplatnit, je vždy nezbytné, aby v rozhodnutí řádně a přesvědčivě odůvodnil, proč by dodržení zásady zákazu změny k horšímu bylo ‚v rozporu s právními předpisy‘, případně v rozporu s ‚jiným veřejným zájmem‘.“ Žalovaný přitom v nyní projednávané věci dospěl k závěru, že zákaz změny rozhodnutí v neprospěch žalobce zakotvený v citovaném § 90 odst.

3 správního řádu se zde neuplatní, protože správní orgán I. stupně vycházel z nesprávného posudkového závěru OSSZ, a proto nebylo jeho rozhodnutí v souladu s právními předpisy. Soud v tomto ohledu považuje za nutné zdůraznit, že správní orgán I. stupně rozhodl o nároku žalobce na průkaz osoby se zdravotním postižením v dané věci v souladu s § 35 odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb. a s přihlédnutím k odbornému posouzení zdravotního stavu žalobce posudkovým lékařem. Pokud by přitom žalobce odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepodal, zcela zjevně byl by s ohledem na pravomocné prvostupňové rozhodnutí držitelem průkazu se symbolem „ZTP“. Krajský soud v Praze je toho názoru, že žalovaný v dané věci aplikoval § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu ve spojení s § 90 odst. 3 téhož zákona nesprávně, neboť užil nepřipustně extenzivního výkladu posledně zmíněného ustanovení správního řádu v neprospěch žalobce. Samotné odlišné posouzení zdravotního stavu žalobce v odvolacím řízení nelze interpretovat jako rozpor přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy či jiným veřejným zájmem, který by odvolacímu orgánu umožňoval rozhodnutí správního orgánu I. stupně přímo svým rozhodnutím změnit. Pokud by soud tento výklad akceptoval v dané věci – kde není dán žádný zjevný rozpor s právními předpisy či veřejným zájmem a v omezené míře se zde liší pouze odborné posouzení zdravotního stavu žalobce v prvostupňovém a odvolacím řízení – fakticky by to znamenalo úplně „vyprázdnění“ § 90 odst. 3 správního řádu. S ohledem na výše uvedené je tedy nutno uzavřít, že žalovaný svým shora popsáním postupem zatížil dané řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Proto soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí za užití § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. taktéž zrušit. Pokud jde o samotné posouzení zdravotního stavu žalobce, zde soud nad rámec výše uvedeného odůvodnění pouze připomíná, že žalovaný v obou řízeních, kterých se týká projednávaná žaloba, vycházel ze souvisejících podkladů. Vzhledem k rozhodnutí zdejší soudu ve věci příspěvku na péči tak není vyloučeno, že může dojít k jinému posouzení zdravotního stavu žalobce i v otázce rozhodnutí ve věci průkazu osoby se zdravotním postižením.

S ohledem na výše uvedené odůvodnění proto soud obě napadená rozhodnutí zrušil a věc v případě obou rozhodnutí vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud výše vyslovil, je v dalším řízení podle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán.

Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že nepřehlédl, že žalobce vedle zrušení napadených rozhodnutí navrhl, aby mu soud přiznal i doplatek příspěvku na péči, resp. průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZRP/P“. Zde je však soud nucen konstatovat, že úprava řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. mu vydání takového výroku neumožňuje (viz § 76 a § 78 citovaného zákona). Povaha řízení před správními soudy je pouze přezkumná a správní soud svým rozhodnutím nemůže nahrazovat samotnou rozhodovací činnost správního orgánu.

Protože žalobci, který byl ve věci úspěšný, žádné účelně vynaložené náklady v dané věci nevznikly (přiznání nákladů ostatně ani nepožadoval), rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 31. července 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v.r.
samosoudce

Za správnost: Alena Lébllová